

Sygn. akt V CNP 59/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi M. W. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 czerwca 2014 r.,

sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa K. P. S.

przeciwko M. W. S. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2016 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania

**2. zasądza od M. W. S. na rzecz K. P. K. kwotę 300 zł (trzysta)
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 10 czerwca 2014 r., wniesiona przez pozwanego, została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 105 w zw. z art. 6 k.c., art. 105 w zw. z art. 7 k.c., art. 105 w zw. z art. 61 k.c., i procesowego: art. 378 § 1, art. 234 k.p.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w J., którego przedmiotem było powództwo o uzgodnienie księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Okręgowy uznał, że pozwany powziął informacje o odwołaniu pełnomocnictwa jeszcze przed zawarciem umowy darowizny z dnia 23 marca 2012 r. i w konsekwencji uznał tę umowę za nieważną, co stanowiło podstawę do dokonania ustalenia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, zgodnie z żądaniem powoda. To stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do

rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.

jw